

Prológus

A fiú lélekszakadva rohant végig a főtérre vezető lépcsőkön. Tudta, hogy az ismerős sikátorok többé nem jelentenek biztonságot számára. Üldözői túlerőben voltak, és arra terelték őt, amerre csak kedvük tartotta. Könnyű páncélzatukban ráérősen csörrentek meg lépteik. Nem siettek, láthatóan kedvükre volt a játék. Ki akarták élvezni prédájuk rettegésének minden pillanatát.

A fiú egyetlen reménye az maradt, hogy a piactéren elvegyülhet, és eltűnhet annyi időre a katonák szeme elől, amíg felkapaszkodik a tetőkre. Onnan aztán könnyedén kereket oldhat, hiszen üldözőinek biztosan nem jut eszükbe a tetőkön keresni őt. Ráadásul még ha utána erednének is, a páncélzatuk alaposan megnehezítené a dolgukat.

A lemenő nap sugarai vérvörösre festették az égboltot. A piactéren összegyűlt tömeg már oszladozni kezdett. A nagyszájú kofák elszántan igyekeztek rászózni megmaradt portékájukat a standjuk előtt lézengőkre.

A fiú már éppen elért a gyümölcsös stand mögé, amelynek magas tartóléceiről egy kis ügyességgel át tudott mászni a legközelebbi háztetőre. Ekkor azonban ekkor a szemközti halas standnál két katona nézett farkasszemet vele. A fiú ezzel egy időben páncél csörrenését hallotta maga mögött is. Tudta, hogy bekerítették, ezért egy pillanatilag sem habozhat, különben minden elveszett.

Fürgén a gerenda felé vetette magát, és macskaügyességgel mászni kezdett. Egy kéz ragadta meg a lábát, majd elkezdte őt lefelé rángatni. Erre ő teljes erejéből, vaktában üldözője felé rúgott. A húzás azonnal megszűnt, és a fiú szabaddá vált. Fém csattanását hallotta maga alatt, ahogy egy kard belevágódott a fába.

A hordóhasú kereskedő méltatlankodva perlekedni kezdett a katonával az okozott kár miatt. De a fiú kizárta elméjéből a hangokat, amelyek csupán zavaró zajok voltak a számára, és figyelmét teljes egészében a menekülésre összpontosította. Könnyedén fellendítette magát a sátor tetejét alkotó ponyvára. Majd nekifutott, igyekezve megőrizni egyensúlyát az ide-oda csúszkáló anyagon, és hatalmas lendületet véve a legközelebbi háztető felé vetette magát.

A fiúnak sikerült megragadnia a kőperemet, és izmos karjaival felhúznia magát a tetőre. Azon nyomban futásnak eredt, és megkönnyebbülten tapasztalta, hogy üldözői már nem loholnak mögötte. Ám ekkor a semmiből egy ezüstös derengés bontakozott ki előtte, és állta el az útját.

A fiú még soha életében nem látott hasonló jelenséget. Mielőtt töprengeni kezdetett volna rajta, miféle mágia hívhatta életre a rejtélyes, ezüst ködöt, a derengésből váratlanul egy dárda repült felé. A fegyver egyenesen a fiú mellkasába csapódott, átszakítva izmot és csontot, és valósággal felnyársalta áldozatát.

A fiú a dárda elementáris erejű lendületének kiszolgáltatva hátrahanyatlott. Lábai kicsúsztak alóla, és térdre rogyott. Az ereiből elszőkő vérrel együtt irányítását is elveszítette izmai felett. Tüdeje levegő helyett már csupán őrületes kint volt képes magába szívni. Szeme előtt lassan elmosódott az ezüstös derengés képe, amely csúffá tette őt, majd lassan elsötétült a világ. Az utolsó, amit látott, egy ollót szorongató, oszladozó kéz volt, amint elvágja élete fonalát. De talán csak a képzelete játszott vele.

*

Antropus verejtékben fürödve riadt fel álmából. A húsát tépő dárda emlékének érzete olyan erős volt, hogy beletelt némi időbe, mire felfogta, életben van. Ahogy felült szegényes fekhelyén, önkéntelenül is mellkasához kapott. Saját szívdobbanásainak ismerős ritmusa lassan megnyugtatta őt.

Nesztelenül tápáskodott fel a priccsről, amelyen éjjelente álmra hajtotta a fejét. Óvatosan, nehogy felébressze társait, az asztalon álló kancsó felé nyúlt. Vizet töltött magának egy erősen zöldülő rézkupába. Néhány cseppet az arcára fröcskölt, hogy teljesen kijózanodjon a rémálom okozta kábulatból, majd mohón belekortyolt az éltető italba.

Ivás közben az asztal fölötti csorba tükörre siklott a pillantása. Kissé beesett, mégis markáns arcú, sötét szemű, kissé komor tekintetű fiatal férfi nézett vissza rá. Állát és orcáját nem rejtette borosta vagy szakáll mögé.

Az Éjroókák állandóan ugratták őt csupasz képe miatt, amellyel úgy nézett ki, mint egy tejfelesszájú kölyök. A rend kötelékébe tartozó tolvajok mintha szánt szándékkal próbálták volna annyira elvadítani a külsejüket, amennyire csak lehetséges anélkül, hogy túlságosan felhívnák magukra a figyelmet.

Antropusnak azonban álszakállat és parókát kellett magára öltenie, valahányszor kilépett az utcára. Nem panaszkodott, hiszen kifejezetten örömét lelte benne, hogy újra és újra átalakulhat. Ráadásul az ő esetében rendkívül fontos volt, hogy senki még csak véletlenül se ismerje fel a Sangardor Birodalom lakosai közül.

A kissé alacsony, szikár férfi – komor tekintetét leszámítva – valóban úgy nézett ki, mint egy serdülő fiú. Senki sem mondta volna meg róla, hogy tolvajrendjének egyik legtehetségesebb tagjává nőtte ki magát az elmúlt három évben.

Korábban soha meg sem fordult volna a fejében, hogy az élete egyszer ilyen irányt vesz majd. Antropus tekintete a tükörképe nyaka és válla közötti részt elcsúfító hosszú hegre tévedt. Nem volt menekvés, újra alámerült az őt kísértő emlékek örvényében, amelyek ellen már olyan régóta küzdött fáradhatatlanul.

Apja, Stannum Fabius hadvezérként az első sangardori császár, Fidellium Aureus jobbkeze volt. Mindenkit, aki a birodalom élére került, a hatalom előbb vagy utóbb megrészegített és felemésztett jóval azelőtt, hogy természetes halált halhatott volna. Így volt ez már a királyok idején, de még a köztársaság néhány évtizedében is, amikor a várost irányító Szenátus tagjai egymás után haltak erőszakos halált, nem egyszer egymás keze által.

A császár és a Szenátus közös kormányzása újabb kísérlet volt a kifelé folyamatosan terjeszkedő és gazdagodó, ám belül saját tüzeiben elevenen eléggő Sangardort sújtó átok megtörésére.

A Szenátus elsőprő többséggel szavazta meg az előkelő családból származó, a legnevesebb fém nevét viselő, megnyerő modorú Fidellium Aureust az újonnan bevezetett tisztségre. A császár nagy népszerűségnek örvendett Sangardor népének körében. Elődeihez hasonlóan szinte azonnal rendkívül gyors hadi sikereket ért el, és új területeket hódított meg.

A higgadt és józan gondolkodású Stannum jól kiegészítette az állandóan tettvágytól és harci kedvtől égő császárt. Sőt mi több, időnként még ellensúlyoznia is sikerült Fidellium folyton emésztő vágyát a terjeszkedésre. A császár hajlott rá, hogy a Cargor tartomány meghódítása után jó időre visszavonuljon a harctérre.

Ám Fidellium utolsó hadjáratának kivitelezése közben különös dolog történt. A szóbeszéd szerint maga Stannum osont be a császár sátrába és metszette át barátja torkát. A hadvezér azonnal megfizetett árulásáért. Saját katonái vágták le a fejét, amelyet egy karóra tűzve vittek haza a Sangardor Birodalomba.

Antropus a tulajdon szemével láthatta apja oszladozó torzóját, ahogy Fidellium serege a palota felé haladt. A fiú első pillantásra azt hitte, a képzelete űz vele csúf tréfát. Úgy érezte magát, mint amikor hanyatt esve háta teljes erőből a földnek csapódik, tüdejéből pedig egy szívdobbanásnyi időre kiszorul az összes levegő. Azonban nem sok ideje volt elmerülni a keserűségben. Mellette álló húga, Yasmina szeme előbb elkerekedett az iszonyattól, majd egyszerűen fennakadt, végül a lány összecuklott. Antropus bevitte őt a szobájába, lefektette az ágyra, és miután a szolgálók gondjaira bízta őt, a palota felé indult, hogy a végére járjon a történeteknek.

Ám a Sangardor Birodalom katonái vártak rá. Minden nagyon gyorsan történt. Antropus már nem is emlékezett, hányan kerítették be őt. Csupán a hirtelen érkező éles fájdalom érzete maradt meg, jó néhány sorsdöntő pillanattal azután, hogy az egyik katona töre a bordái alatt srégen beledöfött a húsába és a beleibe, majd visszahúzódott. Azután egy újabb mély vágás a nyakán, és saját, patakként zubogó vérének látványa. Ezután a földre rogyott, és elsötétült előtte a világ.

Egy ismeretlen, föld alatti szobában tért magához. Mint kiderült, a Sangardor Birodalomban garázdálkodó egyik tolvajrend tagjai, az Éjrákák vették őt pártfogásukba. Coralisorbus és Cerastius katonákat láttak kiosonni egy elhagyatott sikátorból. Miután rendkívül gyanúsak találták a jelenetet, utánanéztek, mit kereshettek a Sangardor Birodalom derék őrei ilyen nagy számban egy ilyen mocskos helyen. Akkor találtak rá Antropusra, akiben már csak pislálolt az élet.

A két tolvaj tökéletes egyetértésben úgy döntött, hogy az ellenségük ellensége a barátjuk, így eltámogatták a fiút a rejtékhelyükre. Lavandula, a házi gyógyítójuk vette kezelésbe Antropust, és csodával határos módon végül sikerült megmentenie az életét.

A fiú az Éjrákáktól tudta meg, mi történt az apjával, ahogyan azt is, hogy Fidellium helyét a császári trónon unokaöccse, Cyriacus Aureus foglalta el. Ráadásul az új uralkodó a szeretőjévé tette az alig tizenhárom éves Yasminát. Nyilvánvalóan afféle jóvátételi ajándékként rabolta el a lányt, akire már régóta szemet vetett.

Antropus vére forrt a dühtől, ha a családját ért ocsmány áskálódásra gondolt. Egyetlen pillanatra sem hitte, hogy valóban apja keze van a Fidellium ellen elkövetett merényletben. Egyértelmű volt számára, hogy a néhai császár vére Cyriacus kezén szárad, aki a többi idióta trónkövetelőhöz hasonlóan képtelen volt ellenállni a hatalom kísértésének.

Antropus elkeseredett haragját az Éjrákák kiképzésén vezette le. Stannum fia számára is a hadi pályát szánta, aki így tizenöt éves korára már remek kardforgató volt. Tolvajként azonban kerülnie kellett az összetűzéseket, az árnyékban meghúzódva tökéletesen észrevétlennek kellett maradnia, és a legforróbb helyzetekben is meg kellett őriznie hidegvérét. Antropus kimagasló tehetséget mutatott ezeknek az érényeknek a kifejlesztésében, ráadásul hamar összezsíszolódott társaival, és mindannyiukkal tökéletes összhangban tudott dolgozni.

Szükség is volt az elmúlt években tökélyre fejlesztett mestertolvaji képességeire. Antropus megneszelte, hogy egy igen értékes szállítmány érkezik Cargorból. Miután Cyriacus sikerre vitte a hadjáratot, amelyet eredetileg Fidellium tervezett el, óriási mennyiségű zsákmányt halmoztak fel a leigázott tartományban. A szállítmány másnap érkezett meg Sangardorba, a birodalom fővárosába. Az elkobzott kincsek között pedig ott volt a legendás láthatatlanná tevő sisak, amit Cargor uralkodója nagy becsben tartott, ám amelyről óvatlansága miatt ellenségei tudomást szereztek.

Antropus tudta, ha sikerülne ellopnia a sisakot, mielőtt eljutna a palotába, esélye nyílik arra, amire régóta várt. Meg akarta szöktetni Yasminát és tört döfni Cyriacus szívébe.

Az ifjú tolvaj azt is tudta, hogy terve hatalmas kockázattal jár. Végül azonban sikerült meggyőznie a céh vezetőjét, Hyppophaneant arról, hogy az Éjrákák számára is rengeteg előnnyel járna a Cargorból érkező szállítmány megcsapolása. Miután a vadásztekintetű, negyvenes éveiben járó férfi rábólintott az Éjrákák addigi legveszedelmesebb tervére, lassan elkezdtek összeállni annak lépései is.

Antropus tudta, hogy mindennek tökéletesen kell sikerülnie. Még akkor is notóriusan ismételte magában a tervet apró mozzanatokra bontva, amikor visszamászott fekhelyére, és újból nyugtalan álomba merült.

1. fejezet

Ahogy Liam átlépett az új létsíkra, azonnal tudta, minek köszönhetette az ismerős érzést, ami a készülődéskor a hatalmába kerítette őt.

– Ez hihetetlen! – adott hangot a másodikként érkező Kyr a tűztünde döbbenetének.

A lány úgy nyúlt a hozzá legközelebb eső kecses fa szikrázóan zöld levelei felé, mintha egy régi ismerőst köszöntene. Ám a parbren éppen úgy elhúzódott a gyengéd érintés elől, ahogyan közel nyolc évvel korábban is tette.

Diana kérdően nézett Kyrára.

– Liam és én nem először járunk ezen a létsíkon – magyarázta a lány. – Legalább most nem az ismeretlenbe nyitottunk átjárót.

– Ez az első létsík, ahová Oneiros mágiszter átvezetett minket – fűzte hozzá a tűztünde. – Majd' meghalok a kíváncsiságtól, hogy vajon mi vár itt ránk.

– Az is előnyünkre válik, hogy ez alkalommal nem egy felajzott íj és egy csapat haramia fogad minket – jegyezte meg Calen.

– Na igen, a grazenisz sárkányok biztosan sokkal készségesebb fogadóbizottságot alkotnak – morogta a tűztünde.

Liamet cseppet sem nyugtatta meg az ismerős létsík látványa. Éppen ellenkezőleg, rögtön azután, hogy bezárult a térkapu Orión után, különös balsejtelem nehezedett a lelkére.

– Tüntessétek el a parbreneket! – utasította társait Liam. – Ha egy időre eltűnik az utunkból ez a rengeteg, van esély rá, hogy megtalálom az utat a legközelebbi városhoz.

Az öt vándor addig nyúlt az újabb és újabb, csillogó smaragdlevelek felé, amíg a hiú növények mind egy szálra elpárologtak a környezetükből, felfedve a már ismerős tájat. Liam nem emlékezett, hogy a grazenisz sárkányok teknője ennyire mély, és hogy a parbrenek dombjáról lefelé vezető lejtő ennyire meredek. Mivel ez alkalommal nem volt náluk jégzirup, megérzése azt súgták, hogy jobb, ha nem ereszkednek le a teknőbe, hanem gyalog indulnak el a korábban látott város irányába.

– Erre gyertek! – mutatott a tűztünde egy kitaposott ösvényre a domboldalon, majd fürgén elindult lefelé.

Társai azonnal Liam után indultak. Az öt Kiválasztott csak lassan tudott haladni a meredek lejtőn, ha nem akarták a nyakukat szegni. Ráadásul időnként újabb parbrenekkel találták szemben magukat, így újra és újra meg kellett állniuk, hogy megtisztítsák az utat maguk előtt.

Liam megfigyelte, hogy a hiú növények egyre változatosabb színű és formájú ékköveket öltenek magukra, amelyeken hívogatóan csillant meg a napfény. Mintha a parbrenek szándékosan incselkedtek volna a vándorokkal, remélve, hogy egy óvatlan pillanatban rosszul lépnek, és lebecskáznak a domboldalon.

A tűztündét egyre jobban dühítette az ostoba, páváskodó növények szín pompás sokasága. Legszívesebben tövestül tépte volna ki a kacéran illegő-billegő, haszontalan kártevőket. Még arra sem volt ideje, hogy meglepődjön a lelkében fellobbanó, szokatlan érzésen, amikor tenyerén egy tűzgömb kelt életre. Liam ösztönösen, gondolkodás nélkül hajította a vad táncot járó lángokat a legközelebbi, aranyszínben játszó parbren felé.

A hiú növénynek ez alkalommal nem volt ideje visszahúzódnival. A haragosvörös nyalábok beletéptek a testébe, és azonnal falni kezdték azt. Abban a pillanatban fájdalmas nyögés hangzott fel a parbren felől, amely járványszerűen erjedni kezdett a domboldalon. A tűztünde elégedett vigyorral az arcán figyelte, hogy a szerencsétlenül járt, élő fáklává változott növény társai sorban párolognak el.

– Liam! – csattant fel Kyra. – Hogy tehetted ezt?

– Ezek a nyavalyások akadályozni próbálták minket a küldetésünk teljesítésében. Én csak megmutattam nekik, hogy velem nem packázhatnak.

– Most érkeztünk egy olyan létsíkról, aminek a zsarnokai lábbal tiportak az összes náluk gyengébb teremtményen, köztük rajtunk is, amikor kiszolgáltatott helyzetbe kerültünk – folytatta emelt hangon a lány. – Ezt a szokást akarod folytatni?

– Én csak meg akartam könnyíteni a dolgunkat – vont vállat a tűztünde. – De ha nem tetszenek a módszereim, nyugodtan elolthatod a lángokat, és kerülgethetjük tovább ezeket a nyavalyás kórókat.

Kyra izzó tekintettel meredt Liamre. Már nyitotta volna a száját, talán azért, hogy visszavágjon, talán azért, hogy egy varázsigét kiáltson. Ám amikor Orión kezének nyugtató érintését érezte a vállán, végül benne rekedtek a szavak.

– Evaporo!

Calen varázsigéje nyomán a levegő hirtelen megtelt párával, mígnem a kicsapódó víz sisteregve oltani kezdte a parbrent marcangoló lángokat.

– Csak nyugalom – mondta békítően, de határozott hangon Calen, majd Liamhez fordult. – Kyrának igaza van. Lehet, hogy egy kissé komiszak a parbrenek, de nem vezérli őket gonosz szándék. A hiú növények irtása nem méltó a Kianit Szövetség tagjaihoz.

Liam egy szívdobbanásnyi ideig kábán meredt a semmibe, mintha fel sem fogta volna Calen szavait. Végül zavartan megrázta a fejét

– Sajnálom. Nem tudom, mi ütött belém. Mindenesetre használjuk ki, hogy szabaddá vált az út a domboldal aljáig.

A továbbiakban már nem esett több szó az öt Kiválasztott között. Némán baktattak lefelé az egyetlen pillanat alatt néptelenné vált domboldalon.

Hamarosan leértek a teknő alá. Liam egy pillanatra eltöprengett rajta, merre is induljon a város felé. Éles szeme végül megpillantott egy vörös kövekből épült városfalat a távolban, tőlük balra.

– Erre kell mennünk – jelentette ki, és határozott léptekkel elindult.

– Én semmit sem látok – jegyezte meg Orión, felzárkózva útitársa mellé. – Miből gondolod, hogy arra van a város?

– Orión barátom, arról már meggyőződhetél, hogy a fülem páratlanul éles. Hidd el, az én drága felmenőimtől örökölt látásom is ugyanúgy párját ritkítja.

A Kiválasztottak nem faggatóztak többet, csupán Liam után indultak. Jó néhány perccel később már az ő szemük is ki tudta venni a városfal körvonalait.

– Ezek szerint mégsem járattad velünk a bolondját – jegyezte meg Orión.

– Megmondtam.

A tűztünde igyekezett megőrizni a magabiztosság álarcát. Ám valójában megrémítette a hirtelen fellángoló indulat a parbrenek iránt, és a vak vágy a pusztításra, amely rögtön azután tört rá, hogy átléptek az új létsíkra.

– Hiába – gondolta magában Liam. – Úgy tűnik, mégsem lesz annyira élvezetes az itt-tartózkodás, amennyire az itt élők nyelve mutatja.

Nagyjából egy órányi gyaloglás után az öt Kiválasztott végre elérte a városfalat. A vörös téglák kérlelhetetlenül állták útjukat, azonban hamar megállapodtak abban, hogy nem használják a varázserejüket. Ez alkalommal nem akarták rögtön az első pillanatban felhívni magukra egy ismeretlen világ lakóinak figyelmét.

– Itt kell lennie valahol a bejáratnak – nézett szét töprengő arccal Kyrá.

És valóban, elég volt néhány lábnyt arrébb menniük, máris a városkapuhoz értek, ahol két szikár, izmos, könnyű páncélt viselő férfival találták szemben magukat.

– Mit kerestek erre felé? – vetette oda foghegyről a fiatalabb kapuőr köszönés helyett.

– Megszállnánk a városban – felelte Liam könnyedén. – És ha már itt vagyunk, könnyítenénk néhány kockajátékos társunk súlyos erszényén is.

A két kapuőr összehúzott szemmel méregette a tűztündét.

– A Sangardor Birodalom szíve nem egy bűnbarlang, idegen! – dörögte az idősebb kapuőr. – Nem vagyunk kíváncsiak a mocskos ügyleteidre. A belépés pedig három quintertius lesz, méghozzá fejenként.

A kapuőr látható élvezettel nyomta meg az utolsó szót, miközben kaján vigyorral hordozta körbe pillantását az öt Kiválasztotton. Mintha csak a zsigereiben érezte volna, hogy a jövevények üres zsebbel érkeztek.

Liam ismét fortyni kezdett magában a gondolattól, hogy a Worennasban nyert aranyának maradékát mind egy szálíg elorozták tőle Lord Wallace kutyái, amikor a Sereax rí börtönébe került. Az már mellékes volt számára, hogy egy másik világból származó pénzt a katonák talán el sem fogadnak, de ha mégis, biztosan felhívja vele magukra a figyelmet. Tekintete egyetlen pillanat alatt elsötétült, ahogyan farkasszemet nézett a pökhendi alakkal.

Calen, megérezve társa hangulatváltozását, előlépett.

– Jó uram, sajnálatos módon egyetlen quintertius sincsen nálunk. Ám sürgős dolgunk akadt a Sangardor Birodalom szívében. Kérlek, engedj be minket, mi pedig ledolgozzuk a tartozásunkat.

A katona felnevetett.

– Majd ha bárányborjak potyognak az égből, beengedlek benneteket fizetség nélkül. Tán azt hittétek, Sangardor dicső városa holmi koldusszálló? Kotródjatok innen, amíg szépen mondom! Nincs időnk veletek bajlódni! Értékes hadizsákmányt várunk Cargorból.

Liam vissza akart vágni a katonának, de Calen megelőzte őt.

– Megértettük, jó uram. A világért sem tartanánk fel benneteket. Elnézést, hogy raboltuk az időtöket. További kellemes napot kívánunk nektek!

Azzal az angyal sarkon fordult, és ráérős léptekkel elindult visszafelé a kapuhoz vezető, kövezett úton.

Liam még hallotta, ahogy az egyik katona a hátuk mögött azt mormolja: ostoba seggtúrók.

– Majd én megmutatom nektek, ki az ostoba seggtúró – sziszegte a tűztünde. Ám Orión megfogta a karját, mielőtt visszafordulhatott volna.

– És most mi legyen? – kérdezte Liam Calentől. – Ezenél a kurafiknál semmire sem mentünk a mézes-mázos beszéddel.

– Le kellett volna mennünk a teknőbe, és sárkányháton átrepülni a fal felett – sziszegte Kyra alig leplezett ingerültséggel a hangjában. – De te azonnal lerángattál minket a domboldalon.

– Ha idáig nem tűnt volna fel, a csapatunk többi tagja nem képes se uralni a tüzet, se gyógyítani magát. Nem köszönték volna meg, ha az egyik grazenisz odapörkölt nekik. És valószínűleg ennek a Sangardornak a lakói se fogadtak volna minket túlságosan nagy örömmel, ha sárkányháton lovagolunk be közéjük.

– Nyolc évvel ezelőtt egyikünkre sem támadtak rá a grazeniszek. Ha pedig mégis megteszik, elláttam volna a sebeinket.

– Elég! – vágott közbe Orión nyugodt, ám ellentmondást nem tűrő hangon. A csillagvándor szemében aggodalom tükröződött, ahogy két társa között járatta a tekintetét, mire azok végre befejezték a szóváltást. – Mi ütött belétek? Amióta átléptünk erre a létsíkra, kifordultatok magatokból.

– Nem tudom – felelte kurtán Liam. Ismét a fejét csóválta, mintha sűrű ködöt akart volna kirázni az elméjéből.

Kyra tekintete is elhomályosult egy szívdobbanásnyi időre, azonban a következő pillanatban újra kitisztult.

Az öt vándor néhány pillanattal csendben ácsorgott egymás mellett. Diana homlokráncolva fürkészte Kyrát és Liamet, akik most mindketten a szemüket lesütve a földre meredtek. Végül Calen szólalt meg újra.

– A barátunk az imént igen fontos információkat osztott meg velünk. Most már tudjuk, hogy a Sangardor Birodalomban vagyunk, és annak is a fővárosa előtt állunk. Itt már egy kövezett úton járunk, vagyis élénk a forgalom errefelé. Emellett kiderült az is, hogy a katonák egy küldöttség érkezését várják. Ha valóban hadizsákmányra számítanak, jó néhány kocsi fog erre érkezni hamarosan. Remélhetőleg akad majd valaki a küldöttségben, aki készségesebb lesz, mint a kapuőrök voltak.

– Megér egy próbát – mondta Orión, és a tűztündére nézett. – Te mit gondolsz, Liam?

A tűztündét láthatóan zavarba hozta, hogy már a kezdet kezdetén kicsúszik a kezéből az események irányítása. Olyan arcot vágott, mint aki vívódik magában, de végül a csillagvándorra emelte tekintetét, és bólintott.

– Rendben, vágjunk bele!

– Helyes – felelte Calen. – Gyertek! Nincs vesztegetni való időnk.

Miközben odébb álltak annyira, hogy látótávolságon kívülre kerüljenek, az angyal kidolgozta a tervet is. Ezután nem volt más hátra, mint várni, amíg megérkezik a küldöttség Cargorból.

*

Az idő ólomlábakon vánszorgott. Ám nagy sokára elérkezett a pillanat, amikor az első utazószekér feltűnt a láthatáron. A hatalmas kocsi, amelyet nyolc ló vontatott, láthatóan nem a kényelmet és a

szépséget, hanem a célszerűséget szolgálta. A jármű teljesen dísztelen volt és zárt, így a kíváncsiskodók egyetlen futó pillantást sem vethettek a belső terére.

Remek – gondolta magában Calen, amikor kilépett az útra, integetni kezdett, és kétségbeesetten szólongatta a kocsist. – Jó uram! Álljon meg egy pillanatra.

A kocsis egy hirtelen rántással meghúzta a gyeplőt, a lovak pedig hangos nyerítés közepette lefékeztek az angyal előtt.

A kocsit vezető alacsony, izmos, olajbarna bőrű férfi ruganyosan ereszkedett le a bakról. Arcán fensőbbiséges kifejezéssel mérte végig az angyalt.

– Te meg mit ugrálsz itt a kocsi előtt? Kis híján elütöttelek.

– Elnézéset kérem, amiért feltartottalak. De a társaimnak azonnal segítségre van szükségük – mondta Calen kétségbeesett hangon, és oldalt fordulva barátai felé mutatott.

A kocsis pillantása most végigsiklott a földön eszméletlenül fekvő Liamen, Dianán, Kyrán, és a nő fölé hajoló Oriónon. Arc kifejezése egyetlen pillanat alatt megváltozott, és a gőg bizonytalanságnak adta át a helyét.

– Mi ez a rendbontás? – hallatszott egy erőteljes, tiszteletet parancsoló hang a kocsi belsejéből, majd egy magas, kurta szakállat és díszes páncélt viselő férfi lépett ki az ajtaján. Öltözékén látszott, hogy rangban jóval felette áll annak, aki a kocsit hajtja. – Az istenekre! – kiáltotta, amikor megpillantotta az öt Kiválasztottat. – Mi történt veletek?

– Az istenek küldtek ide titeket! – hadarta zaklatottan Calen. – A társaimmal megálltunk, hogy lepihenjünk egy kicsit, és elköltsük az ebédünket. Mi ketten a barátommal nem ettünk a gombából, amit még reggel találtunk, de a többi három társunk megette az összeset. Minden bizonnyal mérgezett volt, mert szinte azonnal elvesztették az eszméletüket. Sürgősen gyógyítóra van szükségük, de egyedül, gyalogszerrel nem tudjuk mindhármat elvinni a városig. Kérlek, segítsetek nekünk!

A magas rangú férfi egy pillanatig rezzenéstelen, távolságtartó arccal méregette az öt jövevényt, ám szemében végül együttérzés szikrája villant fel.

– Nem hagyhatok cserben néhány bajba jutott vándort, különösen ezen a dicső napon. Segítünk befektetni a társaitokat a kocsikba, és elviszlek titeket a legjobb gyógyítóhoz Sangardorban. Én magam is oda tartok a kíséretemmel.

Calen és Orión hálással megköszönték a férfi ajánlatát. Néhány katona segítségével óvatosan felemelték a földről, és az egyik kocsiban lévő zsákokra fektették három társuk halottmerekv testét. Ők maguk elől kaptak helyet, megmentőjük mellett. A férfi intett a kocsisnak, hogy elindulhat, majd beszédbe elegyedett a két vándorral.

– Honoratius Rodius parancsnok, a császár hadvezére. Ti kik vagytok? Tökéletesen beszéltek a sangardoriak nyelvét, de a birodalom szívében senki nem visel a tietekhez hasonló öltözetet. Ráadásul esetlenül mozogtok a környéken.

Calen végignézett bőrcsizmáján, hosszú ujjú tunikáján és nadrágján. Valóban nem ez volt a legcélszerűbb viselet a világban, ahová átléptek. A nap már túljutott delelőjén, és forró sugarai egyre izzasztóbbá hevítették a levegőt.

– A nevem Alec, jó uram, ő pedig hú barátom, Aldebar – mutatott az angyal Oriónra –, a feleségem, Arya, a fogadott húgom, Larisa és a sógorom, Laores. Északról érkezünk egy kisvárosból. Én kereskedőcsalád sarja vagyok, Aldebar katona.

– Apám a birodalom szívének közelében született – tette hozzá Orión. – Sokáig járta a világot, és végül északon telepedett le, ahol tolmácsként dolgozott. Ő tanított meg minket a nyelvre. De sajnos már nincs köztünk. Remélem, a barátaim nem jutnak máris az ő sorsára.

A csillagvándor utolsó mondata alatt aggódó pillantást vetett a zsákon fekvő Dianára és Liamre.

– Ne aggódjatok, Agaméda még a holtakat is feltámasztja –legyintett Honoratius. Továbbra is kissé ridegen méregette az angyalt és a csillagvándort, majd kissé bizalmatlanul folytatta a kérdezősködést.

– Mi járatban vagytok errefelé? És miért vertetek táborot ennyire közel a városhoz?

– Híre ment a fényes győzelemnek Cargor felett – felelte Liam. – Úgy gondoltuk, keresve sem találhatnánk alkalmasabb időpontot rá, hogy ellátogassunk néhai mesterem szülőföldre és a Sangardor Birodalom szívébe. Ugyanakkor időnként vágyunk egy kis csendre és nyugalomra a nyüzsgő városokon keresztülvezető utunk közben.

A parancsnok ismét bólintott. Úgy tűnt, egyelőre beéri ennyivel, ezért így folytatta.

– Valóban a legjobbkor érkeztek meg Sangardorba. Minden győzelmet, amellyel tovább tágitjuk a birodalom határait, méltón megünneplünk a városban. Legalább két hétig egymást érik a lakomák és a játékok ilyenkor.

Calen Kyra jéghideg kezére csúsztatta tenyerét, és elsötétült az arca.

– Remélem, a feleségem és a testvéreim felgyógyulnak annyira, hogy még valaha az életben képesek legyenek mulatságokon részt venni.

– Reméljük a legjobbakat – felelte Honoratius, majd, mivel láthatóan ráunt a témára, hallgatásba burkolózott.

Az út további részében csak a lovak patáinak kopogása törte meg a csendet. Nem telt bele sok idő, és a kocsi lefékezett, vagyis az öt vándor ismét Sangardor kapujához érkezett.

– Dicsőség Marsnak, a háború urának! – hallotta Calen az egyik őr hangját, akivel nemrégiben találkoztak. A férfi szavaiban ezúttal nyoma sem volt gúnynak. – Dicsőség Cyriacus Aureus császárnak! És dicsőség a sikeres háborút megvívott bajtársainknak!

– Dicsőség szeretett városunk patrónusának! – felelt a kocsit hajtó férfi. – És dicsőség a mi császárunknak!

Ezután megmozdult egy nehéz csörlő, feltárva a már oly sokat emlegetett Sangardor kapuját. A kocsi egy döccenéssel újra mozgásba lendült, és az öt vándor bebocsáttatást nyert a városba, amelynek bejárata nemrég még kérlelhetetlenül zárva állt előttük.

2. fejezet

– Leandrosz! Hová tűntél már megint?

A szőke fiúcska alig bírta visszafojtani a nevetését, amikor újra meghallotta dajkája egyre kétségbeesettebbé váló hangját. Kedvenc szórakozásai közé tartozott, hogy azonnal keresett egy alkalmas búvóhelyet, amint éles hallása segítségével megneszelte, hogy Milda őt keresi. Bár tanóráin vagy a vacsoraasztalnál ülve nem sokáig volt képes egy helyben gubbasztva nyugton maradni, a dajkájával folytatott bújócskák kedvéért mindig erőt vett magán. Most is rázkódott a válla az elfojtott kacagástól, ahogy az ablak melletti könyvespolc tetejéről, a vastag függöny takarásából figyelte az őt szólólgató, feldúlt arcú tündetőt.

Miután azonban Milda másodszor is kiviharzott a könyvtárból, Leandrosz kezdte elunni a játékot. Nem akarta megkockáztatni értékes búvóhelyének leleplezését, így várt egy kicsit, amíg dajkája lépteinek zaja teljesen elhalt. Amikor megbizonyosodott róla, hogy tiszta a levegő, kibújt a függöny mögül, és pillanatok alatt lemászott a könyvespolcra.

– Csak nem engem keresel, Milda? – vigyorgott a nőre széles mosollyal, miután a könyvtárat maga mögött hagyva néhány lépés után belebotlott dajkája.

– Leandrosz! A Magasságos Ég szerelmére, hol tekeregtél megint? Az egész palotát tűvé tettem utánad! Édesapád és édesanyád rád várnak az étkezőben.

– Bocsáss meg, Milda, úgy elmerültem az olvasásban, nem hallottalak. Na de most már itt vagyok, mehetünk!

Milda a fejét csóválta. Karon ragadta Leandroszt, és határozott léptekkel az étkező felé indult vele. A fiúcska töretlenül vigyorgott tovább. Hiába próbált meg Milda szigorú lenni, apró kezének szorításából a tízéves Leandrosz már könnyedén kiszabadulhatott volna, ha akar.

A fiú mindig örömmel tört borsot dajkája orra alá. Érezte, hogy a kastély többi lakójához hasonlóan jólneveltséggel palástolt félelemmel és megvetéssel tekintenek rá. Szüleihez hasonlóan Milda is rajongásig szerette Leandrosz két ikerhúgát, ám a kisfiúval rideg és távolságtartó volt.

Ennek ellenére Leandrosz most is, ahogy mindig, idővel megunta dajkája bosszantását, és megkegyelmezett neki. No meg természetesen tényleg ideje volt enni valamit. Leandrosz általában nem szerette a közös, síri csendben elköltött családi étkezéseket. Sokkal jobban szeretett akkor habzsolni, amikor neki tetszett. Szinte mindig sikerült elcsennie ezt-azt a konyhából, vagy éppen meglágyítani a konyhalány szívét, aki sokkal készségesebben bánt vele, mint a magasabb rangú tündék. Ám most korgó gyomra is amellet szolt, hogy ideje leereszkedni saját birodalmának magasából, és enni végre valamit. – Örülök, hogy szerencsétlenség minket, Leandrosz – köszöntötte hűvösen Évald Merlen a fiát, amikor az belépett az étkezőbe Milda oldalán.

Fellegbérc ura méltóságteljes tartással ült az asztalfőn, és a reggelijét fogyasztotta családjá körében. Hosszú, már-már fehérbe hajló, ezüstszőke haját hátrafogta. Kék szeme jegessé vált, ahogy a belépőkre nézett.

– Köszönöm, Milda, elmehetsz! – biccentett a dajka felé a férfi. – Te pedig ülj le végre a helyedre! – tette hozzá fiának címezve.

– Igen, apám – mondta Leandrosz, és helyet foglalt Relinda húga mellett, az asztalfőtől legtávolabb eső székekben. Hangjából eltűnt minden pajkosság, és arcáról leolvadt a vigyor. Bár általában nem sokat törődött azzal, mit akarnak tőle a felnőttek, az, hogy Évaldnak nyíltan ellentmondjon, meg sem fordult a fejében.

Leandrosz kenyeret, tojást és sajtot halmozott a tányérjára, tejet öntött az előtte álló ezüstkupába, azután hozzálátott a reggelijéhez.

– Ahogy arra bizonyára emlékszel – csendült fel újra Évald kimért hangja –, a mai napon elutazom. Lysregme királya összehívta az aedelek szokásos éves tanácsát. A távollétemben viseld magad rendesen! Fogadj szót anyádnak és Mildának, és fordíts gondot a leckéidre. Megértetted?

– Igen, apám – felelte Leandrosz, majd ismét a tányérja felé fordult.

Az asztalnál több szó már nem hangzott el. Miután Leandrosz behabzsolta reggelijét, kalimpálni kezdett a lábával, és babrálni a késével. Alig várta már, hogy apja is végezzen az evéssel, és végre elszabaduljon. Aznap nem kellett tanórákkal bajlódnia, ráadásul ragyogóan sütött a nap. Minden adott volt egy jó kis kalandhoz a birtokon, vagy esetleg ahhoz, hogy ismét alaposan elverje párbajban Gilbertet.

– Elmehetek én is, anyám? – kérdezte Leandrosz reménykedve, amikor végre útjára bocsátották apját, és az Évald kíséretét alkotót tündék lovainak patadobogását elnyelték a hegyek.

– Csak ha a birtokon belül maradsz. És napnyugtára gyere haza!

Vilhelmina úrnőnek is kék szeme volt, akárcsak a férjének, ám a tekintete egészen mást tükrözött, mint Évaldé. Leandrosz mindig aggodalmat látott édesanyja angyali szépségű arcán, amikor az ránézett. A fiú nem értette az aggodalom forrását. Köztisztelőben álló nemesi család tagja volt, akit egy egész hadseregnyi tünde harcos védett az esetleges támadóktól. Nincs az az elmeháborodott, aki megpróbál bejutni Fellegbércbe, hogy a Merlen család életére törjön. Ha pedig valaki mégis megpróbálja, és ő maga védelem nélkül maradna, még mindig ott van neki az, amit nem volt szabad használnia.

Mivel Leandrosz nem értette édesanyja aggodalmát, nem is nagyon törődött vele. Ráadásul úgy vette észre, Vilhelmina is akkor a legboldogabb, ha ő nincs láb alatt, és szabadidejében nyugodtan kézimunkázhat Relindával és Rosalindével. Így csak ennyit felelt:

– Ígérem, anyám. – És már rohant is a közeli erdőbe, élvezve a szabadságot, minél távolabb a kastély rideg, fehér köveitől.

Házak mellett vitt el az útja, amelyek, bár mészkőből épültek, nem utánozták a kastély minden egyes szegletére jellemző, hivalkodó, felhőket formázó faragásmódot. Leandrosz sokkal barátságosabbnak találta a kastély falain kívül élő mellnerumok házait, mint az otthont, amelyben lakni kényszerült, és amelynek mintha minden egyes apró részlete fennhéjázó gögöt árasztott volna magából.

A termelésben részt vevő mellnerumok ráadásul sokkal szívélyesebben bántak vele, mint saját családja. Legtöbbjüknek mindig volt hozzá egy kedves szava, és gyakran kínálták őt almával, fátýolpítével, gomolygombóccal vagy a fűszeres gőzlikőr enyhe, gyermekeknek való változatával. Természetesen Leandrosz barátai is a mellnerumok közül kerültek ki. Amikor elérte szokásos találkozóhelyüket, a tisztást a bükkerdő szélén, Gilbert, Lotár és Reginald már vártak rá.

– Te meg hol kujtorogtál? – kérdezte Gilbert, és félig ölelésre tárt karjával alaposan meglapogatta barátja hátát. – Ennyi idő alatt már vagy százszor megszámolhattuk volna egymás orrszőreit.

Leandrosz újra elvígýorodott, először azóta, hogy belépett az étkezőbe, és szembenézett Évalddal.

– Ennél azért egy kicsit több képzelőerőt néztem ki belőletek, ha szórakozás kitalálásáról van szó. Egyébként is, tudod, milyen az apám, nem szereti elkapkodni a dolgokat.

Lotár és Reginald letették a kezükből az ágakat, amiket kardként használva párbajoztak egymással, és az érkező felé léptek.

– Csakhogy ideért végre fenséges Merlen uraság, minden aedelek legnemesebbike – hajbókolt kaján vigýorral Reginald.

– Ne jártasd a szád, még belerepül egy légy a madárszaros lábával – vágott vissza Leandrosz. – Na mi lesz, indulunk végre?

A négy tündefiú egy percig némán fürkészte egymást. A vörös és szeplős Gilbert, a világosbarna hajú, kék szemű, első pillantásra angyalarcú Reginald, a sötét színeket viselő Lotár és a tejfőlszőke Leandrosz mintha csak egymás hiányzó árnyalatait tükrözték volna vissza.

– Felőlem mehetünk – vont vállat végül Reginald.

– Helyes.

Leandrosz bevetette magát a bükkerdőbe, és futásnak eredt, barátai pedig hangos kurjongatások közepette követték őt. A három fiú szülei gyakran leteremtették a gyermekeiket, ha túlságosan láb alatt voltak, így általában inkább az erdőben játszottak, mint a városban.

Ahogy a fák kezdtek kissé sűrűsödni, és a fiúk kifulladtak, megtorpantak.

– Ez itt megfelel – döntött Leandrosz, miközben még mindig lihegve felfelé tekintett a fák koronája felé.

– Gyerünk!

A fiúk kiválasztottak egy vaskosabb törzsű fát, ám annak legalacsonyabban elhelyezkedő ágai is túlságosan magasan voltak, hogy elérjék őket. Így Gilbert, aki valamivel erősebb csontozatú volt, mint a többiek, leguggolva engedte, hogy barátai egyesével a vállára álljanak, majd felegyenesedve segített nekik, hogy fel tudjanak kapaszkodni a fára. Végül Lotár és Leandrosz felhúzták barátjukat a legalsó ágra.

– Nem ártana visszafognod a gomolygombócot, öregem – nyögte Lotár. – Olyan vagy mint egy sós zsák. Gilbert barátja bordái közé boksolt.

– Te csak fogd be a csőröd, te madárijesztő! A károგásoddal elriasztod a zsákmányunkat.

A négy tündefiú ezután kimondatlanul megállapodott abban, hogy a továbbiakban egy pissenéssel sem zavarják meg a vadászatot. Egymás mögött haladva, macskaügyességgel kúsztak felfelé a szédítő magasságokba emelkedő bükkfán.

Valahányszor madárfészek került az útjukba, egyikük kivált a csapatból, és lassan a célpont felé araszolt. A tündefiúk erőfeszítéseit nem egyszer siker koronázta. Lotár és Reginald is találtak néhány apró méretű, szürkés héjú tojást. A fiúk diadalmas mosollyal sülyesztették zsebeikbe zsákmányukat. Megtörtént már az is, hogy a tündefiúk üres fészket vagy fiókákat találtak. Olyankor csalódottan visszafordultak, és tovább folytatták a vadászatot.

Hirtelen az elől haladó Leandrosz fülét kopácsolás zaja ütötte meg. A hang valahonnan a feje fölül érkezett. Ahogy a tündefiú felfelé pillantott, egykettőre rátalált a hang forrására. Egy harkály kopogtatta olyan elmélyülten a fa törzsét, hogy nem vette észre a betolakodókat.

Leandrosz szavak nélkül jelezte a mögötte haladó Gilbertnek, hogy maradjon csendben. Nesztelen mozdulatokkal előhalászott a zsebéből egy csúzlit és egy követ, felajzotta apró fegyverét, bemérte a

célpontot, és lőtt. Egy szívdobbanásnyi idővel később a kopácsolás abbamaradt, és egy kicsiny test zuhant Leandrosz felé. A fiú kinyúlt a levegőbe, és anélkül kapta el a harkály tetemét, hogy egyáltalán megingott volna.

Leandrosz felfelé mászva maga is zsákmányolt három apró tojást, és próba szerencse alapon célba vett még egy-két madarat, de többször nem járt sikerrel.

Ám a vadászatnál is jobban élvezte azt, amikor végre felért a fa csúcsára. A törzs itt már annyira elvékonyodott, hogy veszedelmesen ingadozott a szélben, Leandrosznak azonban esze ágában sem volt visszafordulni. Fölötte a végtelen ég magasodott, alatta pedig a foltvarrások kendővé zsugorodott erdei táj. Itt, a fa koronájában a világ tetején állva érezte magát igazán szabadnak.

– Nicsak, innen minden és mindenki bolhának látszik – mondta Gilbert, amikor ő is elérte a fa csúcsát, és miután egy biztonságos helyen megvetette a lábát, letekintett az alattuk elterülő világra.

– Ahogy mondod – sóhajtott elégedetten Leandrosz. Ezekben a pillanatokban úgy érezte, nemcsak az erdő, hanem a gondjai, a folyton a levegőben lebegő, kimondatlan számkivetettsége is porszemnyivé zsugorodik.

Amikor a négy tündefiú több másik fa koronáját átfésülte, és végre leereszkedtek a földre, számba vették zsákmányukat.

– Nem is rossz – fűtöztetett Reginald, miközben elégedetten szemlélte a tizenkét apró tojást és a három madarat. – De most hogyan tovább?

– Csak gyűjtsünk néhány gallyat és követ, azután megtudod – felelte Leandrosz somolyogva.

Miután a tündefiúk elkészítették a tűzrakó helyet, kérdő pillantásokkal fürkésztek Leandroszt. A fiú roppantul élvezte, ahogy barátai tűkön ülve várják, miféle meglepetést tartogat számukra.

– Add ide a kulacsodat! – mondta Gilbertnek.

Leandrosz átvette a felé nyújtott, fából készült tömlőt, maga elé gyűjtötte a meglőtt madarakat és a tojásokat, majd az ég felé fordította tenyerét. Egy pillanattal később bőréből egy tűzgömb kelt életre.

A Leandrosz balján ülő Reginald ösztönösen arrébb húzódott egy kicsit, de Lotárhoz és Gilberthez hasonlóan ő is megbabonázva nézte a gömböt formázó kicsiny lángok vad táncát.

– Ezt meg hogy csináltad? – kérdezte elképedve Gilbert.

Leandrosz vállat vont.

– Nem tudom. Néhány hete sikerült először lángokat lobbantanom. Tudjátok, amikor büntetést kaptam, mert Rosalinde rám fogta, hogy én törtem el azt a gusztustalan, antik vázát. Pedig erről aztán kivételesen tényleg nem én tehettem. Szóval nagyon feldühített a kis vakarcs. Annyira, hogy egy pillanatra mindent elborított a fejemben a vörös köd. Azt hiszem, fel akartam lökni Rosalindét, de amikor felemeltem a kezemet, megjelent ez a tűzgömb. Gondolhatjátok, hogy meglepődtem. Milda és anyám arca viszont mindent megért, még a büntetést is. Olyan képet vágta, mint két iszákos ponty, akik az utolsó cseppig ki akarják szlopálni a tó vizét.

Leandrosz elkerekedett szemmel bámult a barátaira, miközben nagyra tátotta a száját és lassan mozgatta ajkait. Három barátja fetrengett a nevetéstől.

– Persze megeskettek a Csillagbölcsökre, hogy nem használok az erőmet. Na de a szükség törvényt bont.

Leandrosz ezzel az összegyűjtött gallyakra dobta a tűzgömböt, majd egy újat lobbantott fel a kezében. Kinyitotta Gilbert kulacsát, és lassan hevíteni kezdte a benne lévő vizet. Amikor már elérte a forráspontot, a harkályra öntötte a kulacs tartalmát. A színes tollerdő nagy része azonnal megadta magát, és felfedték az alattuk lévő bőrt. A maradéktól pedig a négy tündefiú szabadította meg a szárnyasokat. Ezután nyársra tűzték zsákmányukat, és a tűz fölé tartva sütögetni kezdték őket.

– A te szakértelmedre is szükség lesz, Lotár – fordult Leandrosz a sötéthajú fiú felé. – Te vagy a mi fegyvermesterünk, így a te késeden sütjük meg a tojásokat.

Lotár volt az egyetlen négyük közül, aki kést hordhatott magánál. Évald kijelentette, hogy nem hajlandó semmilyen fegyvert a fia kezébe adni, amíg be nem nő a feje lágya, és nem is akar ilyesmit meglátni

nála. Gilbert és Reginald szülei is túlságosan fiatalnak tartották még saját fiaikat ahhoz, hogy akár csak egy kést is rájuk bizzanak. Ám Lotár apja, aki kovács volt, úgy vélte, semmi baj nem származik a dologból. Sőt, szerette volna minél korábban bevonni fiát a mestersége szépségeibe, így legutóbbi születésnapjára egy remekbe szabott késsel lepte meg őt.

Lotár most büszkén húzta elő övéből apja ajándékát. A pengét egy rövid ideig a tűzbe tartotta, majd Leandrosz elé emelte. A tündefiú óvatosan feltörte az első tojást, és tartalmát lassan a forró pengére folytatta. Az azonnal elkezdett sűrűsödni, végül szilárd állagot öltött. A négy jó barát büszke vigyorral az arcán folytatta hevenyészett ebédjük elkészítését.

A megsütött tojásokat leveleken rendezték el, és a madarak húásával együtt falni kezdték. Az ötlet, hogy ilyen módon jussanak élelemhez, a legutóbbi közös kalandjuk után érett meg bennük. Olyan sokáig voltak távol otthonról, hogy mind a négyen lekésték az ebédet. Leandroszon kívül, aki kikuncsgorgott egy jó adag pehelykalácsot, pástétomot és lekvárt a konyhalánytól, egyikük sem kapott enni, amikor végül nagy sokára megérkeztek. Reginald édesanyja egyenesen azt mondta a fiúnak, ha képtelen hazaérni ebédre, gondoskodjon magának élelemről.

Leandrosz ötlete volt, hogy fogadják el a kihívást, és legközelebbi kalandjuk álljon abból, hogy valóban szétnéznek kedvenc útvonalaikon járva, miközben keresnek valami ebédre valót. A madarak lelövése előtt persze a tündefiú vívódott magában egy pillanatig. Fellegbérc népe ritkán evett húst, és pontosan be volt osztva életkor, rang és a napi munka nehézsége szerint, kinek mennyi jár belőle. A tündék mindig is harmóniában éltek a természettel, és szigorúan tartották magukat ahhoz, hogy csak annyit vesznek el, amennyire szükségük van és amennyit vissza is tudnak áramoltatni. Ám Leandrosz végül úgy döntött, ha kihívást intéztek hozzá, meg akarja adni a módját legalább az első alkalomnak, amikor teljesíti azt.

A fejenkénti négy kicsiny tojás és az apró erdei madarak húsa természetesen sokkal szegényesebb és ízletlenebb étkezést jelentettek, mint amihez a tündefiúk hozzá voltak szokva. A semminél viszont ez is jóval több volt, ráadásul a szabadság édessége bőségesen kárpótolta őket.

Reginald elégedetten cuppantott, miután lenyelte az utolsó falat tojást.

– A saját zsákmány sokkal pazarabb, mint a házi koszt.

– De az biza! – tódította Lotár, aki éppen a késéről tisztogatta a lakoma maradványait. – És most mit csináljunk?

– Menjünk a víztározóhoz! – vágta rá gondolkodás nélkül Leandrosz.

A négy tündefiú a kedvenc útvonalukon indult vissza az erdő szélé felé. A lakott terület peremén álló, domboldalba épített víztározó mellett egy lankás rész vezetett lefelé. Ez a lejtő tökéletesen alkalmas terepet kínált a játékra. A tündefiúk egy szakaszon kigyomlázták a fűvet, hogy a földes talajon könnyedén lecsúszhassanak. Most is egymás után, boldog és felszabadult üvöltések közepette vetették le magukat a víztározó aljához vezető csúszdán. Majd visszamásztak az emelkedőn, hogy aztán újra és újra, külön-külön, összekapaszkodva és hason fekve lecsússzanak.

Az egyik ilyen lesiklás után Reginald nem tudott idejében lefékezni, és fejével belevágódott egy földkupacba. Az utána érkező Gilbert azonnal felröhögött barátja láttán.

– Te meg hogy nézel ki, te szerencsétlen? Tisztára mint egy nagyra nőtt vakond!

– Igazán? – kérdezte fenyegetően Reginald. Gombócba gyúrta a hajából kiszedett földet, és teljes erővel a kétrét görnyedő, térdét csapkodó barátja felé hajította. – Akkor ez a tiéd!

Reginaldot váratlanul érte a támadás, így nem tudott kitérni előle. Egyenesen az arcába kapta a lövedéket. Köpködve igyekezett megszabadulni a szájába került földdaraboktól. Miután sikerrel járt, azonnal összegyűrt egy saját lövedéket, amibe egy földgiliszta is belekerült, és ellentámadásba lendült. Lotár és Leandrosz szintén belevetették magukat a küzdelembe, miután leértek a víztározó aljához.

Jó ideje tartott már a csata, amikor egy váratlan pillanatban Gilbert, Lotár és Reginald egyszerre rontottak rá Leandroszra. A tündefiút felkészületlenül érte az összehangolt támadás, így nem tudta mindhármasuk lövedékét elkerülni. Ingerült mozdulatokkal törölgette orrából és szeméből a földdarabokat, és az orvtámadás miatt fellebbanó dühvel indult meg barátai felé.

Lotár arcáról egyetlen szívdobbanásnyi idő alatt olvadt le a vigyor, amikor észrevette, hogy Leandrosz kezében már nem egy földdarab van. A tündefiú azonnal a földre vetette magát, és kezeit a fejére szorította. A tűzgömb jóval fölötte suhant el, és egyenesen a víztározónak csapódott.

A lángok kicsik voltak ugyan, de azonnal mohón falni kezdték a hatalmas fatartályt. A négy tündefiú egy pillanatra megkövülten állva figyelte, ahogy a fa elszenesedik, porladni kezd, majd elenyészve utat enged a hatalmas víztömegnek. Amikor kialudt a tűz, és az éltető ivóvíz feltartóztatlanul szökni kezdett a tartályból, Reginald mintha transzállapotból tért volna magához.

– Hozok segítséget! – kiáltotta gyorsan, és elszaladt a város felé, Lotárral a nyomában.

Leandrosz és Gilbert küszködve igyekeztek kézzel betapasztani a lyukat a tartályon, ám a víz kényelmetlenül csordogált ki az ujjuk között, hogy aztán a föld igya magába az ezüstös cseppeket. Végül, kínzóan hosszú percek múlva Leandrosz meghallotta a futva közeledő léptek zaját. Egy pillanattal később feltűntek a léptek gazdái is; néhány zaklatott arcú mellnerum férfi, akik között Leandrosz felismerte Lotár apját.

– El az útból! – tolta el a kovács a gyerekeket a víztározó mellől, teljes mértékig figyelmen kívül hagyva az aedek és mellnerumok viszonyára vonatkozó etikettet. Vastag falapot szorított a kiégett részre, egy társa pedig szögeket és kalapácsot húzott elő a zsebéből, és gyors mozdulatokkal belekezdett a tartály helyreállításába. Eközben egy harmadik tündefiú felmászott az emelkedőn, majd a víztározó rácsos fedelét kissé félretolva belenézett a tartályba, hogy felmérje a kárt.

– A víz nagyjából egyharmada maradt meg – számolt be, miután visszatért a többiekhez.

– Az is több, mint a semmi – morogta Lotár apja. – Ha beosztjuk a készleteinket, és ha elég bőséges csapadék érkezik mostanában, nem lesz semmi baj.

A kovács Leandroszra nézett. Tekintetében csalódottság ült, és olyan elkeseredettség, amit a tündefiú sehogy sem tudott összeegyeztetni a derűlátó szavakkal.

– Gyere velem, Leandrosz úrfi, hazakísérünk. Ti is menjetek haza! – tette hozzá Lotárnak, Reginaldnak és Gilbertnek címezve. A három tündefiú ez alkalommal első szóra engedelmeskedett, anélkül, hogy a férfi hosszasan kérlete vagy fenyegette volna őket.

Leandrosz a mellnerumok kíséretében elindult a palota felé. A lemenő nap vörössége mintha a saját lelkében dagadó büntudatot festette volna az égre. Maga sem értette, mi okozza az érzést, hiszen nem csinált semmit, ami jóvátehetetlen lett volna. Ám valahol mélyen lelkét már elérte a felismerés, hogy életre szóló bélyeg került rá.

Ahogy Leandrosz és a mellnerum férfiak beléptek a palota előcsarnokába, Fellegbérc úrnője holtápadt arccal fogadta őket. Leandrosz azonnal látta, hogy édesanyja már mindenről értesült.

– Köszönöm, Volfram! – mondta Vilhelmina színtelen hangon. – Most elmehettek.

– Igen, úrnőm.

A kovács és a többi tünde fejet hajtottak, majd távoztak.

Vilhelmina ezután Leandroszhoz fordult. Ez alkalommal kivételesen figyelmen kívül hagyta a tündefiú mocskos ruháját, és csak ennyit mondott: – Gyere velem, fiam!

Leandrosz kábán elindult édesanyja nyomában. A Vilhelmina hangjában csengő megrendültség csak még inkább fokozta a fiú kétségbeesését. Annakra elmerült sötét gondolataiban, hogy sokáig észre sem vette, édesanyja nem a fürdőbe vagy a szobájába vezeti, hanem a vicemantok tornya felé.

– Mit keresünk itt, édesanyám? – kérdezte Leandrosz olyan halk hangon, amiben egyáltalán nem ismert rá a sajátjára.

– Sürgős beszédem van Tankréd mesterrel – felelte Vilhelmina, és koppantott néhányat a baglyot formázó, réz kopogtatóval a csigalépcső tetején helyet kapó szoba ajtaján.

Leandrosz mindig is kíváncsi volt, mit rejthet Tankréd mester szobája, de idáig soha nem sikerült belopóznia a helyiségbe. Ám amikor egy aránytalanul felnagyított szem jelent meg a kukucskáló lencséjén keresztül, majd végre feltárult a titkokat rejtő ajtó, a tündefiú azt kívánta, bár inkább maradt volna zárva örökre.

Tankréd mester úgy festett, mint egy nagyra nőtt rovar. Magas volt, és még a karcsú, szikár termetű tündék közül is kitűnt soványságával. Bozontos szemöldöke és apró bajusza egyértelműen elárulta, hogy a mester félig ember. Zöldesszürke szemének különös tekintete olyan volt, mintha szüntelenül holdon túli rejtélyeket fürkészne.

– Üdvözöllek, úrnőm, üdvözöllek, úrfi – hajtott fejet Tankréd mester előbb Vilhelmina, azután Leandrosz előtt. – Kerüljetek beljebb!

A mester kezével a szobája felé intett. Vilhelmina viszonzta a köszönést, azután belépett, de nem foglalt helyet. Leandrosz pedig egy pillanatra megfeledkezett a bűnösség érzéséről és a szorongásról. Odabent szinte minden egyes falfelületet polcok borítottak. Ezek egy részét könyvek foglalták el, de jóval több volt a furcsa alakú üvegekbe beletöltött, a legkülönfélébb színeket felvonultató főzet, por, kavics és mindenféle szárított növény. Az egyik sarokban csontváz állt, a szoba közepén egy asztal, rajta mozsárral, törrel és mindenféle különös növénnel, amelyek közül jó néhányat Leandrosz még soha életében nem látott.

– Miben állhatok szolgálatotokra, úrnőm? – rángatta vissza Tankréd mester hangja Leandroszt a valóságba.

Vilhelmina beszámolt a víztározónál történekről. A mester komor arccal hallgatta úrnőjét.

– Így tehát úgy hiszem, ideje lenne belekezdenünk a kísérletbe, amiről korábban beszéltünk – zárta le végül elbeszélését Vilhelmina. Hangjában aggodalom csendült, és mintha saját magát győzködte volna valamiről.

A mester lassan bólintott.

– Örülök, hogy végül rászántad magadat, úrnőm. Valóban nincs vesztegetni való időnk.

Tankréd mester a polcokhoz lépett, és némi kutakodás után egy csepp alakú üvegcsét emelt le róla. A fiola tartalma hófehér volt, és úgy nézett ki, mint a zord téli reggeleken összegyűjtött dér.

– Nos, kezdjük talán ezzel – mondta a mester. – Foglalj helyet, úrfi!

Leandrosz félelemmel a szívében ült le a kék kárpittal borított kerevet szélére. Tankréd mester a fiú kezébe adta az üvegcsét. Annak tapintása fagyos volt, éppen ahogy Leandrosz a kinézete alapján képzelte.

– Fenyőgyöngykása – válaszolta meg a mester a tündefiú kérdését. – Idd ezt meg, úrfi! Remélhetőleg segít majd a benned fortyogó tűz lecsendesítésében.

A tündefiú vonakodva babrált az üveggel.

– Leandrosz, kérlek – rimázkodott Vilhelmina. – Ma kis híján elpocsékolad a vízkészletünket. Abba pedig belegondolni is szörnyű, mi történt volna, ha az egyik barátodat találtad volna el a tűzgömbbel. Ez soha többé nem ismételődhet meg. Mindent meg kell próbálnunk, hogy megfékezzük a benned tomboló erőt. Sajnálom.

Leandrosz a határozott szavak ellenére olyan együttérzést látott édesanyja szemében, amit korábban még soha. Lenézett a kezében szorongatott üvegcsére. Egy dolog csínyeket elkövetni és borsot törni mások orra alá, de nem akarta, hogy bárkinek bántódása essen miatta.

A tündefiú kinyitotta az üveget, mély levegőt vett, és belekortyolt az italba. Alighogy a fenyőgyöngykása a nyelvéhez ért, görcsbe rándult az egész teste. Gyomrát mintha vasmarok szorította volna össze. Öklendezni kezdett, de Vilhelmina nem hagyta, hogy fia kiköpje az italt. A szájára szorította a kezét, és Leandrosz hiába rázta a fejét, nem tudott szabadulni. Úgy érezte, menten elüszkösödik a nyelve a perzselő fagytól. Hogy csillapodjon a kín, inkább lenyelte a fenyőgyöngykását.

Abban a pillanatban érezte, ahogy jeges bénultság lesz úrrá a lábain. Kis híján kiejtette kezéből az üvegcsét. Tankréd mester kapta el a fiolát, mielőtt az a földre esett volna, és újból Leandrosz szájához emelte. A tündefiú szorosan összezárta ajkait. Vilhelmina arca eltorzult a fájdalomtól, amikor leszorította fiát a kerevetre, és befogta az orrát, hogy az kinyissa a száját, amíg Tankréd mester a szájába önti a maradék italt.

Leandrosz folyamatosan nyelte a fenyőgyöngykását, nehogy megfulladjon. Úgy érezte, mintha ezernyi tűr szurkálná a testét, ahogy a fagy a lábaitól egyre feljebb és feljebb kúszott. Könnyek folytak az arcán, és levegőért kapkodott, amikor a tüdejét is elérte a fagy. Az utolsó, amire emlékezett, Vilhelmina hangja volt, ahogy zokogva egyre azt ismételteti:

– Sajnálom! Sajnálom!

3. fejezet

– Liam! Liam, térj magadhoz!

A tűztünde két erős kéz szorítását érezte a vállán, amelyek kirázták tagjaiból a gyilkos dermedtség emlékét, és visszarántották őt a jelenbe. Lassan felnyitotta a szemét.

Calen hajolt fölé aggódó arccal.

– Csakhogy végre magadhoz tértél – sóhajtott az angyal megkönnyebbülten, és elengedte barátja vállát.

– Szörnyű rémlátomásod lehetett. Patakokban folyt rólad a víz, és percek óta rángatóztál.

– Ha te azt tudnád – nyögte Liam elhaló hangon, majd végignézett körülötte álló barátain. Azok egytől egyig aggódva pislogtak rá. Kyra Oriónra támaszkodott, arca pedig annyira viaszfehér volt, hogy Dianáéval vetekedett.

– Alábecsültem, hogy mennyire durván fog elintézni Iris Astutas jó öreg életerő-felajánló varázslata. Titeket nem küldött teljesen padlóra a K'hakshakuyu? – kérdezte Liam Kyra és Diana felé fordulva.

– Diana azonnal felébredt, ahogy Calen visszaadta a kölcsönkapott életerőt – felelte Orión fojtott hangon. – De Kyra csak nemrég tért magához. Őt is jó pár percbe telt felébresztenem.

– Amíg eszméletlen voltam, újra átéltem, amiket az a mocsadék tett velem Bivalyvárbán – suttogta Kyra. Liam ingerülten megrázta a fejét. Nem akarta felidézni azokat a heteket. Nem akart emlékezni rá, amikor gyengén, szánalmasan és magatehetetlenül vergődött egy bivalyvári cellában. Sem a mérhetetlen tehetetlenség érzésére, tudva, hogy barátjára még nála is sokkal rettenetesebb sors vár, és ő semmit sem tehet azért, hogy megmentse.

A tűztünde most felült fektéből.

– Tényleg szükség volt rá a bejutáshoz, hogy egy nyomorult varázsigével gyengítsük meg saját magunkat? És egyáltalán hol vagyunk?

– Ahogy azt odakint is mondtam, szükség volt rá, hogy ártalmatlannak, elesettnek és talán egy kissé szerencsétlennek is látszunk – felelte türelmesen Calen. – A tervem pedig bevált, bejutottunk. Egy sangardori gyógyítónál, Agamédánál vagyunk.

– Úgy látom, magához tért végre az összes betegem – csendült egy ismeretlen hang Liam háta mögött. A tűztünde megfordulva egy fiatal, olajbarna bőrű nőt pillantott meg, aki fehér, lepedőszerű anyagot viselt ruhaként, és dús, fekete haját laza copfba fonta. Mélyen ülő, sötétbarna szemei voltak, és egy kissé hosszúkas orra. Ám néhány, a szimmetria törvényeit megkerülő vonása, ahelyett, hogy elcsúfította volna arcát, különleges szépséget kölcsönzött neki.

A nő széles mosollyal Liamhez lépett.

– A nevem Agaméda Domitilla, gyógyító vagyok. Kérlek, add ezt meg! – És egy kicsiny, fekete vízzel teli kupát nyújtott a tűztünde felé.

Liam óvatosan beleszagolt az italba, majd lassan inni kezdte. Édeskés ízt érzett a szájában.

– Helyes! A gombamérgezés nem gyerekjáték. Most, hogy magadhoz tértél, a vízben feloldott szén megköti a mérget, de idő kell még, amíg teljesen rendbe jössz, Laores. Ahogy nektek is – tette hozzá Agaméda Kyrának és Dianának címezve.

– Köszönjük, hölgyem, igazán hálásak vagyunk a segítségéért! – mondta Calen.

– Örömmel tettem, kedves Alec – felelte a gyógyító egy újabb mosoly kíséretében.

Ebben a pillanatban elhaló nyögések hangzottak fel egy ágy felől a szoba másik végéből.

– Bocsássatok meg, de mennem kell. Ezt a szerencsétlen fiút csúnyán összeégette egy, a közelben garázdálkodó sárkány. A sangardori férfiak évek óta vadásznak ezekre a bestiákra, de csak ritkán sikerül megsebesíteniük vagy befogniuk őket.

Agaméda elsietett, hogy gondoskodjon a gondjaira bízott betegről.

Liam alaposabban körülnézett a helyiségben. A hosszúkás szobában két oldalt a fal mentén az övéhez hasonló rézágyak sorakoztak, amelyek nagy része üresen állt. Mindössze két ágyon feküdt két jó alaposan bekötözött ember, akik gyaníthatóan csúnya égési sérüléseket szereztek.

Bár az ágyakon és az ablakokat takaró, vastag, mélyzöld függönyökön kívül nem volt más berendezési tárgy a szobában, Liam mégsem találta barátságtalannak a helyiséget. Először érzett nyugalmat azóta, hogy átléptek a varázstárgyát rejtő létsíkra. Ám ebben talán szerepe volt az Agaméda lényéből áradó melegségnek is.

– Sikeresen bejutottunk tehát Sangardorba – foglalta össze első megmérettetésük eredményét Orión, majd halkabbra fogta a hangját, noha a két sebesült jó néhány ággal távolabb feküdt tőlük. – De mielőtt továbbindulnánk, foglalkoznunk kell egy égető kérdéssel. Mihez kezdünk veletek? Nem vagytok önmagatok, amióta elhagytuk Worennast.

A kérdés, amely úgy hatott, mintha a csillagvándor egy régóta dagadó, tályogos sebet tépett volna fel, Kyrának és Liamnek szólt.

Kyra a fejét csóválta.

– Akármilyen is történik, tovább kell mennünk. Talán megkérdezhetnénk a gyógyítót, tud-e segíteni nekünk.

– Beavatni egy ismeretlent kész öngyilkosság – torkolta le Liam a lányt. Pillanatnyi nyugalma azonnal újra szertefoszlott. – Bárki lehet kém, akár a gyógyító, akár az a két szerencsétlen. Tudom, hogy nagyjából egyetlen pillanat alatt elintézted magadat, amikor legutóbb összefutottunk a Boszorkányúrral. Hadd idézzem fel újra, amit már elmondtunk neked. Az a kurafi pontosan tudja, milyen varázstárgyakat keresünk, és hogy azok hol vannak. És most már azzal is tisztában van, hogy mi vagyunk a Kiválasztottak.

Liam maró gúnnyal ejtette ki az utolsó szót. Barátai döbbenten néztek rá.

– Erről beszéltem – mordult fel Orión. – Ebben az állapotban nem indulhatsz el a varázstárgyadat kutatni. Arról pedig nyilván szó sem lehet, hogy újra különváljunk. Kyrának igaza van, segítségre lesz szükségetek.

– Csak azért véded őt, mert legszívesebben itt és most megdöntened az egyik ágyon – vetette oda Liam. Kyra szeme villámokat szórt, Orión arca elsötétült. Ám mielőtt még bármelyikük megtorolhatta volna az őket ért sértést, Calen közéjük és Liam ágya közé állt, míg Diana a tűztünde mellé lépett, és a hátára fektette a tenyerét. Liam fejében megjelent egy kép Agamédáról, és egy ragyogó, zöldes színű energiamezőről, amely körülvette a gyógyítót, és amelyből végtelen harmónia és béke áradt. Ezután a két bekötözött beteget látta maga előtt. Fájdalmuk valódi volt, az őket körülvevő energiaburok pedig több helyen csúnya, piszkosvörös árnyalatban pulzált.

– Nem tudom, mit jelent ez az egész – morogta Liam, de láthatóan ismét lecsillapodott a neki küldött képek hatására.

Diana sorban mindannyiuknak megmutatta, milyennek látta Agaméda és a két beteg auráját. Calen fél kézzel a csomagjában kutatott, amíg a lány megosztotta vele az általa érzékelt információkat.

– Azt jelenti, hogy megbízhatunk a gyógyítóban. Megerősített ebben az Igazság Szeme is – felelte végül Calen, és kihúzta kezét a batyuból. – Ez a két ember valóban rosszkor volt rossz helyen, és súlyos égési sérüléseket szereztek. Ilyen erős fájdalmak mellett pedig szemernyi sem törődnek most velünk.

– Kérjünk egy nyugtató főzetet Agamédától – javasolta Kyra kimérten. Látszott rajta, hogy még nem párolgott el a dühe, de komolyan igyekszik megőrizni önuralmát. – Nem kell őt beavatnunk a részletekbe. Elég, ha annyit tud, hogy az idegeinket is megviselte a gombamérgezés.

Calen el is indult a gyógyító felé, aki most sűrű, kék színű krémet kent az egyik beteg sebeire. Négy barátja távolról figyelte az angyalt, aki néhány szót váltott a gyógyítóval.

– Már csak azt kell kitalálnunk, merre induljunk tovább – morfondírozott Calen, miután visszatért társaihoz.

– Tehetnénk egy kitérőt a palota közelében – vélekedett Orión. – Ha ma érkeztek vissza a katonák egy győztes hadjáratból, érdemes lehet egy pillantást vetnünk a hadizsákmányra. Talán van néhány varázstárgy is a kincsek között, és talán ha a közelükben járunk, megérzed a sajátod jelenlétét is.

Utolsó mondatát a csillagvándor Liamnek címezte, aki lassan bólintott.

– Egy próbát megér. Ha pedig nem találunk semmit, még mindig szerezhetek egy kis pénzt szerencsejátékkal, azután szétnézhetünk a városban mint ritka műkincskereskedők.

Orión egy kissé kételkedve húzta össze a szemöldökét a szerencsejáték említésére, ám végül nem szólt semmit. Nem sokkal később Agaméda lépett oda hozzájuk, karjában egy kupac ruhával, egy pergamennel, két kulaccsal és jó néhány csomagnyi szárított növényvel.

– Megvolnánk – mondta a gyógyító, majd Kyra és Liam kezébe adta a két kulacsot. – Ez a tea ideggyökér, kamilla, közösleges cickafark és citromfű keveréke. Csomagoltam nektek még ezekből a növényekből. Minden alkalommal, amikor új adagot készítetek, két-két kiskanálnyit mérjete ki minden hozzávalóból, azután forrázzátok le őket egy kupa vízzel. Ne igyatok még belőle! Várjatok másnap reggelig, amíg a méreg teljesen kiürül a szervezetetekből. Mindannyiőtoknak hoztam egy-egy tunikát és szandált is. Ez a térkép pedig segít eligazodni Sangardorban.

– Hálásan köszönjük, hölgyem – biccentett Liam.

– Örömmre szolgált. Bár nem tagadom, nyugodtabb lennék, ha a ma éjszakát nálam töltenétek megfigyelésen. A győzelmi vigasságok megvárnak titeket. Sangardor minden diadala után legalább két hétig tartanak a mulatságok.

– Minden rendben lesz – felelte Kyra. – Hidd el, egyszer sokkal komolyabb mérgezésből is felépültem már szinte pillanatok alatt.

– Ahogy gondolod, Arya. Te ismered a legjobban saját tested erejét és korlátait. Ez esetben az istenek hoztak titeket Sangardorban, és kívánom, hogy mulassatok jól nálunk a győzelmi ünnepség alatt!

*

Antropus tudta, hogy a legegyszerűbben akkor szerezheti meg a láthatatlanná tévő sisakot, amikor a szolgák a szekerekből a kincstárba szállítják a Cargorból érkező kincseket. Bár halmokban álltak a quintertiusok és az igen értékes tárgyak, az ilyen sziszifuszi munkát soha nem a katonák végezték, hanem azok, akik rangban a társadalom legalján álltak. Itt és ekkor volt a legvédtelenebb az egyébként gondosan őrzött zsákmány. Antropus pontosan tudta, hogy ez az egyetlen alkalma van arra, hogy lesújtson, és magához ragadja a sisakot.

Hyppophanean, akinek képzeletét ugyancsak megragadta a temérdek kincs, azonnal rábólintott Antropus tervére. Természetesen azzal a feltétellel, hogy a fiú a sisakon kívül annyi quintertiust halmoz fel, amennyit csak elbír. Kísérőül pedig Coralisorbust és Cerastiust adta mellé, akikkel szinte olvastak egymás gondolataiban, így mindig tökéletes összhangban dolgoztak. Antropus most a palotát körülvevő fal melletti olajfán várakozott, míg társai a titkos katakombákban haladtak át, amelyek sötét vérerekként hálózta be egész Sangardort. A szövevényes járatok egyik titkos kijárata éppen a fal tövében, a belső udvarban vezetett a felszínre. Antropus csálhatatlan időérzéssel rendelkezett, így pontosan tudta, mikor érkeznek meg társai a kifelé vezető, rejtett üreghez. Ő maga nem léphetett be az udvarba. Bár mindig alaposan elváltotta a külsejét azóta, hogy csatlakozott az Éjrókákhoz, nem kockáztathatta, hogy felismerjék őt mint Stannum Fabius fiát. Ugyanakkor elvonhatta az örök figyelmét, amíg Coralisorbus és Cerastius kimásznak az alagútból, és elvegyülnek a kincseket hordó rabszolgák között. Antropus most is, mint minden komolyabb rablás előtt, kellemesen bizsergető izgalmat érzett. Miközben engedte, hogy a veszély közelsége okozta éltető pezsgés egész testében szétterjedjen, hirtelen belehasított a csálhatatlan bizonyosság, hogy elérkezett a pillanat.

– Most – suttogta csuklyája rejtekében, és rémisztő pontossággal hajította neki a kezében lévő almát az udvaron állomásozó katona tarkójának.